

[Nina Andersen.]

ændringer i myndighedsloven findes i § 1 og er en ændring til myndighedslovens § 6, som ganske enkelt siger, at forældrene i forening er født værge for mindreårigt ægtebarn. Efter de gældende regler er det faderen alene, der er født værge. I lovens § 6 er der også foreslået ændringer med henblik på de tilfælde, hvor forældremyndigheden er tillagt den ene af forældrene, hvor forældrenes samliv er ophævet, eller hvor en af forældrene er fraværende på grund af sygdom eller andre forhindringer.

I ændringen til lovens § 17 er der en bestemmelse om fratagelse af værgemål.

De praktiske vanskeligheder, som man har været bange for skulle opstå, når to i forening er værge, er imødegået ved at foreslå en ny § 50 a, hvorefter der er hjemmel til, at den ene af forældrene kan give den anden fuldmagt til i al almindelighed eller med hensyn til nærmere bestemte anliggender at udøve værgemålet alene, og til, at enhver af forældrene alene kan kvittere for ydelser, og der er bestemmelser for de tilfælde, hvor den ene ægtefælle midlertidigt er forhindret i at deltage i afgørelser, der hører under værgemålet.

Man må naturligvis også forudse, at der kan opstå tilfælde, hvor forældrene ikke er enige om en afgørelse, og her foreslås det ved ændringen til § 51, at der træffes afgørelse af pupilautoriteterne.

Mit parti er af den opfattelse, at det er retfærdigt at gennemføre dette lovforslag om forældrenes ligeret til værgemål, og vi vil medvirke til dets gennemførelse. Men da dette jo er en ændring af principiel natur, vil det være rigtigt, at lovforslaget bliver genstand for behandling i et udvalg, og jeg skal derfor efter forhandlingens afslutning foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg. Og jeg vil foreslå, at det andet lovforslag, der er til forhandling, nemlig forslag til lov om ændring i lov om rettens pleje, behandles i det samme udvalg. Det sidstnævnte lovforslag er jo en følge af det førnævnte forslag om ændringer i myndigheds-

loven og tager sigte på at afhjælpe de ulemper, som kan opstå, når begge forældre, der jo egentlig skal møde i retssager, ikke er i stand til at møde frem. Også dette lovforslag vil vi naturligvis medvirke til at gennemføre.

Lorentzen: Begge lovforslag er udtryk for mandens og hustruens ligestilling på dette område, og på mit partis vegne giver jeg tilslutning til lovforslagene.

Hanne Budtz: Det af den højtærede justitsminister fremsatte forslag om, at moderen i fremtiden skal være værge for sit barn sammen med faderen, er for mig en meget påkrævet ændring af myndighedsloven. Man kan undre sig over, at denne bestemmelse ikke blev indføjet allerede i 1922, hvad den efter manges mening burde have været. Når man nu fremhæver, at det har været af praktiske og administrative grunde, det ikke er sket, ville det jo alene have været et spørgsmål om tidligere at imødegå de praktiske vanskeligheder.

Det kan ikke være nogen personlig bebrejdelse mod den højtærede justitsminister, når jeg siger, at mange mødre har følt det som en bitter og krænkende tilsidesættelse, at det hidtil alene har været faderen, der har været værge for barnet eller børnene. Hvis værgen skulle have været udpeget efter evne og indsigt, er det ikke sikkert, at det altid var blevet faderen.

Lovforslaget repræsenterer efter min mening en af de mange landvindinger for kvindesagen, men der er såmænd en hel del spørgsmål tilbage endnu. Jeg vil gerne nævne, at Dansk Kvindesamfund gennem årene regelmæssigt har anmodet skiftende justitsministre om en ændring netop af denne lov, således at moderen også blev værge, og vi har da også for længst i Dansk Kvindesamfund fået bekræftet af svenske venner og sagkyndige, at den nyordning, der er blevet gennemført i Sverige, virker udmærket.

Jeg har ikke kunnet forstå, at vi skulle